

mallorca socialista

Nº. 11 - 24 Març 1979 - Edita. PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA (P.S.I.) - Preu: 25 Pts.

VOTA

Editorial

La consolidació d'una alternativa

La gran conclusió que es pot extreure de les passades eleccions és que la UCD s'ha consolidat com la gran defensora de l'ordre establert dins de l'estat espanyol.

El gran capital, després del fracàs de la seva frustrada "Coalició Democràtica" abocarà tots els seus esforços cap al qui s'ha revelat com el seu rebrot més al·lòs i prometedor: la Unió de Centro Democràtic.

Dins la CD ha començat la desbandada i és més que possible la integració de gran part dels seus membres dins la UCD (Vota CONVICIONES FIRMES, delen en la seva campanya).

Per la seva banda, el PSOE, el gran derrotat, ha vist desmoronar-se amb gran estrèpit el castell sobre el qual campejava la seva "alternativa de poder". La unió amb el PSP -els miraculosos resultats del qual foren tan al·lòs en el seu moment- ha tingut com a paradoxal conseqüència, que el "socialisme unificat" ha aconseguit menys parlamentaris que el PSOE i el PSP per separat. Felipe, per la seva banda, mentre recull compungit els bocinets del fracàs, s'ha tret la corbata (de nou) i el blanc i negre amb el qual pretén posar cara de govern seriós i responsable i adverteix que ara va de bo i que, a partir d'ara mateix, jugarà un paper de veritable oposició. (Sense comentaris).

El PCE, lleugerament consolidat en les seves posicions, continua, aquest sí predicant el seu govern de concentració (davant la incomprensió general) i continua també rosegant l'important handicap de la seva escassíssima incidència a importants zones de l'estat (Euzkadi, Galícia, Canàries, les Illes, etc.).

Per la seva banda, l'esquerra comunista d'àmbit estatal continua orfa de Diputats i Senadors, la qual cosa imaginem que ha obligat a replantejar moltes postures i iniciar processos com el de la unificació PTE - OIT.

En resum, una UCD consolidada i una esquerra bloquejada electoralment no és, precisament, un panorama excessivament encofrador.

Dins aquest, només les alternatives nacionalistes d'esquerra han obtingut un avanç clar i prometedor. (I aquest és un fet que no sols dels mallorquins sinó que ho reconeixen tots els comentaristes polítics de l'estat).

Ara, a les Illes, el camí és encara llarg i difícil. Dins el nacionalisme d'esquerra d'una forma clara des del mes de desembre del 1977 ha resultat per al PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA una tasca especialment difícil. Des de "grupúsculo testimonial" fins a "partido peligroso e irresponsable", passant per "grupo anti-democrático y dogmático de raíz", són alguns dels qualificatius amb què determinats premsa s'ha complagut d'acompanyar la nostra trajectòria.

Els resultats electorals, malgrat que no del tot satisfactoris, demostren almenys, que el PSM de grupúsculo testimonial no en té res i, quant a la resta dels qualificatius, malgrat que no els compartim, hem de dir que els comprem perfectament.

Compretem, en efecte, que el PSM pot resultar molt incòmode per als qui desitjarien que Mallorca es convertís en un "Paradis polític" fet a la seva mida.

Els quatre grans camps amunt i avall practicant una política que fos un reflex fidel del que s'estia maquinant a les executives estatals, sense Diades nacionalistes ni res que fes olor a movilitzacions populars, amb les associacions de veïns més mortes que vives i organitzant puntualment, això sí, ordenades manifestacions privades a qualsevol tipus d'intemperat climatològic seria, per dir-ho d'alguna manera, una veritable paradoxa per a molts. Malauradament, però, el PSM, no comparteix aquesta opinió.

Les Illes necessiten un AUTÈNTIC Estatut d'Autonomia que haurà de ser arrabassat a UCD per forces que no considerin aquest tema matèria negociable. Mallorca travessa una forta crisi econòmica i haurem de tallar en sec amb tots els grups de pressió i sistema (tours operators, cafeters hotelers, etc.) que especulen amb la nostra illa i penduen fora d'aquí els guanys de la seva especulació.

Els barris de Ciutat necessiten estar representats dins el Consell de per gent que dugui molts d'anys vivint dins aquells i lluitant per aquest, de la mateixa manera que els barris (i ciutat) han comportat tots els que formen part i responen les nostres candidatures al Consell i necessiten que sigui la seva pròpia veu la que estigui representada dins el Consell.

En definitiva, Mallorca necessita una veu pròpia al servei dels interessos dels treballadors i de les classes populars que hi viuen i treballen.

La conveniència o no d'ajudar la consolidació d'una alternativa d'aquest tipus és el que tots ens hem de plantejar abans de depositar el nostre vot el proper dia 3 d'abril.

ARA MES QUE MAI VOTAU PER MALLORCA

El passat dia 15 s'ha fet la presentació del programa electoral del Partit Socialista de Mallorca (PSM) per al Consell de Mallorca i per a l'Ajuntament de Ciutat. L'acte adreçat a militants, simpatitzants i premsa, va ésser molt concorregut.

Ara més que mai cal votar per MALLORCA, ara més que mai cal votar un partit MALLORQUÍ i un SOCIALISME MALLORQUÍ: EL PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA. Perquè els que formin el Consell de Mallorca i els Ajuntaments, mantinguin posicions enèrgiques davant l'administració centralista de sempre -endiumejada ara d'autonomista-, una administració a les ordres

de Madrid que no regala res i que només cedeix quan el poble estira amb força.

Això és el que faran els candidats del nostre partit que surtin elegits. A ells el centralisme estatal no els farà callar. En tot moment expressaran les necessitats de Mallorca i defensaran sense pactes ni claudicacions els interessos dels treballadors i classes populars de Mallorca. Si volem una MALLORCA LLIBRE i SOCIALISTA és necessari votar un partit lliure de tota dependència exterior. Per a obtenir l'Estatut necessitem una representant capaç d'enfrontar-se amb eficàcia als interessos del centralisme.

L'esquerra dividida, Mallorca perdedora

(Pág. 2)

Els ciutadans i la salut pública

(Págs. 4-5)

La necessitat d'un suplement en castellà de "Mallorca Socialista"

El creixement del partit aquest darrer temps, la seva implantació cada vegada més ferma i consolidada als barris obrers de ciutat, indrets turístics, sindicats, associacions de veïnats, ens ha fet veure la necessitat ineludible d'editar un suplement en castellà de "Mallorca Socialista" per a tots els treballadors immigrants d'aquests sectors que s'han acostat al partit degut a la seva defensa conseqüent dels nostres interessos nacionals i també dels interessos concrets de la classe obrera davant la patronal i els sectors del gran capital.

No podem partir d'una concepció purista i elitista a l'estil de "si no saben el català ja l'aprendran", hem d'esser conscients que per a la plena integració de tots aquests sectors de treballadors immigrants, que amb les seves mans han construït i creat bona part de la riquesa actual de Mallorca, serà necessària a més d'una clara política cultural dels nostres organismes d'Autogovern (Gran i General Consell) la consolidació d'una xarxa d'infraestructura cultural (escoles, biblioteques, etc.) que faci possible un coneixement profund arrelat a la nostra història, llengua i cultura. Mentre lluitam per aconseguir-ho el suplement en castellà de "Mallorca Socialista" serà l'element d'informació que durà a tots aquests sectors del nostre poble —perquè el PSM considera mallorquins a tots els que viuen i treballen aquí— la nostra problemàtica, la nostra lluita i al mateix temps estarà a l'avantguarda de la defensa dels interessos populars en lluita per les seves justes reivindicacions.

No podem deixar tota aquesta part important del poble mallorquí en mans exclusivament de la TVE o la premsa estatal. És urgent la unificació de criteris entre els dos sectors —castellà i català parlants— i la millor manera de fer-ho, mentre arriba el moment de la nostra total i absoluta normalització històrica i cultural és adequar instruments polítics en aquest sentit. Per això la creació ja des d'ara del suplement de "Mallorca Socialista".

mallorca socialista

Publicació del Partit Socialista de Mallorca (PSI).

Responsable coordinador:
Rafel Oliver Pigullén.

Consell de Redacció:
Miquel López Crespi
Joan Perelló Ginard
Damià Pons Pons

Responsable administració:
Conxa Forteza

Col·laboradors:
Joan Adrover, Miquel Adrover, I. Alomar, Víctor Alomar, Jaume Armengol, Daniel Bastida, Josep Bernad, Margalida Bujosa, Llorenç Capellà, Margalida Capellà, Rafael Capó, Joanot Colom, Guillem Coll, Jaume Corbera i Pou, Assumpció Cortés, Joana Ma. Fiol, Clement Garau, Eberhard Grosske Fiol, Pere Joffre, Miquel Llambies, Josep Maria Llompart, Joan Mesquida, Santiago Miró, Llorenç Mora, Jaume Morey, Andreu Murillo, Andreu Oliver, Biel Oliver, Jaume Obrador, Guillem Poma, Damià Ferrà Pons, Pere Sampol, Antoni Serra, Sebastià Serra, Jaume Sureda, Francesc Trobat, Jaume Vidal, Lluís Ma. Xirriac.

Fotografies:
Pere Fàrcales

Edita: Partit Socialista de Mallorca (PSI)

Redacció i administració:
carrer Temple, 7, Ciutat de Mallorca.
Tel. 22 14 14.

Imprimeix:
Editoria Balear
Dipòsit legal: P.M. 511-77.

L'ESQUERRA DIVIDIDA, MALLORCA PERDEDORA

Per: Llorenç Capellà

Un dels setanta mítings realitzats pel PSM durant la campanya electoral

Avui va deixar escrit que els obrers francesos i espanyols havien de comprendre que allò que els unia als obrers bascos, no és el fet de pertànyer a una mateixa nacionalitat, sinó el fet de defensar uns mateixos interessos de classe. Precisament en nom d'aquesta solidaritat, tan arrelada a l'ànim de les classes populars i tan allunyada de tot concepte estatutalista d'opressió, vull significar la importància del triomf del PSA a Andalusia i l'avang de l'esquerra nacionalista a Euzkadi. Malgrat que els seus problemes concrets no siguin els nostres problemes, el fet que uns i altres aconseguïssin obrir-se una via parlamentària dins l'Estat Espanyol, suposà un avanç força significatiu del socialisme, sobretot si tenim en compte que ambdós pobles, per diferents —i tan diferents— circumstàncies, necessitaven una resposta decidida de les classes populars, enfront d'una política molt ambigua d'UCD i de l'esquerra espanyolista. A Mallorca i a Les Illes haguéssim volgut també el triomf del socialisme, però pretenir-ho era una aspiració gairebé inassolible. L'I-M va ser un dia trist per a tota l'esquerra, si cercam valoracions que vagin una mica més enllà del recompte de vots. El PSOE ha aconseguit la presència parlamentària que s'havia promès, el PCIB ha augmentat en dos mil l'anterior xifra de votants, el PSM ha aguantat el temporal de desprestigi que el sacseja d'ençà de sempre i la resta ha mantingut ben enladrada la senyera del seu testimoniatge. Tot aquest embolic de comentaris justificatius o afalagadors que acompanyen els nombres, no poden amagar tanmateix, la presència d'un poble que compareix mut, a mesura que es consoliden els resultats de la votació, per damunt de sigles i promeses. Cas que qualsevol dia pugui parlar aquest poble, ens demanarà a les esquerres què hem fet amb el seu vot i la majoria se'n duran un ensurt enorme. Què hem fet amb el vot del poble? L'hem espallat. Tots sabem que no hi havia cap opció d'esquerres capaç de guanyar les eleccions i en canvi la gran esquerra espanyolista no ha dubtat a sacrificar l'interès col·lectiu en benefici d'unes sigles. Aquesta esquerra s'hauria de plantejar molt seriosament, quins són els interessos que pretén defensar a Les Illes. Ja sabem la immediata resposta: els del poble. I ho acceptem, encara que ens quedaran dubtes molt seriosos, perquè entre tots hem posat el futur col·lectiu en mans d'UCDB si el President Albertí afirma que l'autonomia de Les Illes passa per UCDB, diu senzillament una veritat que ens pesa a l'ànima i ens callam. UCDB comanda. UCDB aclapara amb la seva força i possiblement a l'hora de redactar l'Estatut, ens farà botar per mig del còrcol que forma l'anagrama de les seves sigles, talment com ho fan les feres dominades de la fira. A posta

em realim en el que he escrit. Per al comentari a l'alié a la dansa dels nombres, l'I-M va ser una data més aviat trista, tot i que Menorca ens reportava l'alegria de l'elecció de Tirso Pons. Aquesta victòria curiosament palesava el fracàs mallorquí, perquè a Eivissa i a Formentera la unitat espanyolista d'enderrocà el milionari Matutes, contràriament al que pugim fer pensar els resultats finals de la votació. Tan difícil ens era a Mallorca cercar allò que ens unia i ajornar temporalment les qüestions que ens separen? Imagina que no, perquè l'empresa valia la pena. Estaven en joc dos fets importants. Un, el de rompre la inèrcia cap al vot dretà de l'electorat de l'illa. Mallorca no és de dretes ni d'esquerres, sinó que el seu vot reflecteix únicament la forta incidència que els factors econòmics i culturals instrumentalitzats des del poder, tenen a la nostra societat. Tot país colonitzat és electoralment reaccionari, fins que s'empren els recursos necessaris per contrarestar el poder de l'opressor. Una esquerra unida hagués possibilitat un principi escolent de concienciació popular, i hagués recuperat la confiança d'un electorat massa acostumat a perdre. El fet de pretenir lluitar amb les mateixes armes que la dreta, en un país que no està mínimament normalitzat, suposa un suïcidi estèril. Aquest és un fet, per a mi inqüestionable. Un i altre però, van íntima-

ment units. Si no tenim una esquerra d'oposició a fer cos comú, el futur Estatut d'Autonomia passarà per les exclusives mans d'UCDB. Albertí no diu mentides i no exagera quan així ho afirma. Allò que no diu Albertí és quin serà l'Estatut que s'aprovarà per regir el futur de Les Illes. Evidentment UCDB, tot i les seves manifestacions de mallorquinisme, té un sòtil nacionalisme. És un partit de classe i els interessos econòmics que es mouen darrera les seves sigles, dubt que admetin la possibilitat d'enderrocant una autonomia que permeti aprofundir en la problemàtica nacional que té plantejada d'Estat Espanyol. On s'alinea la CAES si no és darrera UCDB, una vegada vençuda CD? On s'alineen els Tours Operators que d'una manera tan absoluta i decidida incidexen sobre l'economia de Les Illes? On s'alinea la gran banca espanyola que ha trobat a Les Illes una terra verge per a la seva expansió? Interessen a aquests potencials nacionalistes unes Illes alliberades de la pressió colonialista que pateixen? Evidentment no, perquè el control econòmic que exerceixen seria fiscalitzat. Doncs si és així, si tots ho sabem tanmateix, quina autonomia real rebrem de mans del President Albertí? No esperem miracles. Cada poble té aquelles llibertats que sap guanyar-se i l'esquerra que cerca vots a Les Illes, sobretot a Mallorca, sembla trobar-se com peix dins l'aigua en la situació que patim.

TRES ASPECTES D'UN MATEIX PROBLEMA: Opressió lingüística i cultural, opressió política i opressió social i econòmica

Molts de partits sucursalistes i fins i tot partits nacionalistes veuen l'opressió nacional des d'una perspectiva unilateral, sentimental, solc explicable en termes folklòrics-culturals, i no com una qüestió essencialment lligada amb l'economia, les classes socials, l'Estat (amb l'alternativa a l'Estat).

Per aclarir conceptes i des d'un punt de mira purament analític podem diferenciar tres nivells fonamentals en els quals s'expressa l'opressió nacional:

a) OPRESSIÓ LINGÜÍSTICA I CULTURAL. La burgesia espanyola intenta d'asimilar, anul·lar, les diferències nacionals sota el pes aclaparador de la seva cultura oficial estàndard (llengua castellana oficial, cultura de massa dels grans mitjans de comunicació i manipulació) per tal que no puguin tornar a servir de pretext a la conscienciació per l'emancipació nacional i CONTRA el seu Estat unitari (contra la unitat del seu aparèll d'opressió). No vol invertir en l'ensenyament o l'oficialitat de llengües políticament capitalitzades per forces socials distintes, que donarien treball a una ampla intel·lectualitat nacionalista i esquerrana. No li pot interessar, a la burgesia, a les mateixes burgesies locals, d'invertir en l'ajuda a una llengua i una cultura oprimites que, a més de ser capitalitzades per forces socio-polítiques antagoniques, NI TAN SOLS PARLEN perquè es troben desnationalitzades (espanyolitzades) en la seva majoria.

Per altra part, en discriminar les característiques lingüístiques i culturals de les nacions oprimites, apareixen sentiments d'inferioritat i d'autoodi (i) en les classes populars fidels a la llengua discriminada: "això nostre és un DIALECTE i no val per res" (gonistisme), etc. Aprendre l'escola en una altra llengua diferent a la pròpia és ja un aprenentatge de la submissió, de l'alienació: la seva llengua no és pas important,

ni culta, és la llengua dels que creuen i no pas dels que manen. En canviar coactivament de llengua es trenquen les estructures d'un desenvolupament lingüístic normal. "No sols la riquesa de pensament d'una persona, sinó també la seva complexitat de matissos sentimentals, depenen del lèxic que domini i dels seus recursos sintàctics. Pensam i sentim en la mesura en què la nostra llengua ens ho permet" (2). "Les idees —diu Marx— no existeixen a banda de l'idioma". D'aquesta manera, la cultura impartida, burgesa ja per ella mateixa, és assegurada en el seu contingut acrític, en presentar-la com a quelcom estrany, mític i desvinculat de la vida quotidiana.

Potser a hores d'ara, l'única manera de bastir una cultura popular alternativa i alliberadora es troba en el desenvolupament de molts elements de les cultures que s'han conservat al marge de tots els canals formatius oficials (començant per les pròpies llengües) i que conserven arrels profundes en el poble.

b) OPRESSIÓ POLÍTICA. "La tendència a la uniformització és una tendència a l'adequació de la superestructura a les exigències de la infraestructura capitalista. És una reducció de les contradiccions motrius en aquest pla. És, doncs, una tendència reaccionària. La resistència espanyola dels pobles davant aquesta uniformització ha de ser reforçada, estirada, per tal d'anorrear les relacions d'opressió que hi ha darrera d'ella" (Samir Amin. "El Viejo Topo", núm. 27).

La burgesia espanyola (i certes burocràcies centralistes) neguen el dret de les nacions oprimites a l'auto-determinació perquè volen mantenir intacte l'ur aparèll de dominació total, la unitat de LLUR Estat ("Espanya"). La frase d'en Calvo Sotelo el 1936 és ben significativa dels temors de l'oligarquia espanyolista davant la qüestió nacional: "Antes una España roja que una

España rota". I en Calvo Sotelo no era precisament un "rojo"! Defensa la unitat de l'aparèll solc podria venir la disgregació, l'anarquia: així doncs, abans els pareix preferible, fins i tot el domini "rojo", en el qual sempre poden fer marxar en una marxa amb més facilitat, o pactar perquè l'enemic es hi sol, més fàcil d'atacar i derrotar, que no pas si hi ha una crisi "territorial", una crisi d'identitat en aquest nivell.

No és, doncs, gens estrany la major repressió tant del franquisme com del post-franquisme contra els nacionalistes conseqüents. Recordem tan sols els grups nacionalistes radicals no legalitzats encara: HAZI-LAIA a Euzkadi, la UPG i la ANPG a Galícia, "Pueblo Canario Unido" a Canàries, etc. Per això qualsevol nacionalista marxista que s'hi tingui té un deure de conseqüència política antirepressiva i democràtica de defensar el dret de les nacions a la llibre autodeterminació, i el dret a l'existència sense limitacions repressives de tots aquests moviments nacionalistes encara il·legals.

Fanon escrivia: "Com que és negació sistemàtica de l'altre, una decisió furiosa de privar a l'altre de qualsevol atribut d'humanitat, el colonialisme (l'opressió nacional en general) empena el poble dominat a plantejar-se la pregunta de: ¿qui sóc jo? constantment" (Los Condenados de la Tierra, FCE, p. 229). "Aquesta pregunta condueix a alta i baixos alienants: des de l'autòria patrioterista revengista fins a —i molt més sovint— la depressió: dos pols patològics que embolbaren la correcta presa de consciència socialista" (3).

c) OPRESSIÓ SOCIAL I ECONÒMICA. L'Estat és l'aparèll de què se serveix la burgesia per a extreure plusvàlua, de manera des-

(Passa a la pàg. 7)

UN INVENT DE LES FEMINISTES?

per: Margalida Bujosa Assumpció Cortès

Al parlar de l'opressió de la dona no pretenem altra cosa que aportar elements contraposats a les opinions que mantenen que la dona pateix la mateixa opressió que qualsevol persona: la nacional i de classe. Sense oblidar aquest fet, volem també constatar la marginació patida per la seva condició de dona ja que creim que és un punt bàsic que no pot deixar-se per més endavant i que

cal atacar des d'ara.

Intentarem plantejar les qüestions més importants realitzant un repàs ràpid que ens obliga a deixar temes sense tractar o a tractar-ne alguns d'una forma poc detallada, però creim que fa falta obrir un debat sobre el tema per sortir al pas de les opinions abans esmentades.

Una de les primeres causes de la marginació de la dona és la dependència econòmica de l'home que ve determinada per la divisió històrica del treball. Així, mentre que l'home ha estat encaminat cap a la producció social, la dona ha quedat reduïda a la tasca domèstica i aquesta diferenciació del treball en funció del sexe no és fruit de la societat capitalista - ja ve d'abans - però pot dir-se que l'ha perllongada i afavorida, aconseguint separar, de cada vegada més, a la dona de la producció social, ja que les dues terceres parts (1) de les dones potencialment actives es dediquen a les feines de la llar. Unes feines no remunerades i realitzades aïlladament de tal forma que dins la família es reproduïxen els mateixos esquemes de la societat capitalista: una actuen de mà d'obra i els altres aporten el capital derivant-se igualment, una relació de tipus autoritari, on la dona queda convertida en la reproductora i mantenedora de la força de treball, la qual cosa en fer-se de forma privada suposa una manca d'ingressos especialment perjudicial per a les famílies treballadores.

El sistema no fa res ans al contrari, perquè aquesta situació canviï. Sosté i avala la família patriarcal - opressora de la dona - per així unir família - base de la societat capitalista - i dona - base de la família - per a defensar els interessos de la classe dominant, que extreu plusvàlua de la feina domèstica estalviant-se així els serveis que es necessitarien si tothom es dedicés al treball social.

Doble jornada

La dona, però, s'ha anat incorporant progressivament al món laboral - al qual s'ha entès fins ara per món laboral -, segons una "encuesta de la població activa" realitzada per l'INE, al 1970 les dones representaven el 24% de la població activa i l'any 1974 eren el 28% (2). A aquestes dades s'hi han d'afegir les que treballen a negocis familiars, a domicili, serveis de neteja, etc. que s'incorporen majoritàriament a partir dels 16-17 anys i abandonen la seva activitat social entre els 23 i 30 anys, edat del matrimoni i cura dels infants (3).

Es comprova d'altra banda, que la gran marginada és la dona casada que, per norma general, es dedica a treballs agrícoles, negocis familiars, etc. El fet que la dona casada surti a treballar fora de casa sol veure determinat per la seva insuficiència de l'home, malaltia d'aquest, etc. Així li dona un caràcter temporal i subsidiari, ja que la seva aportació econòmica no es

considera com a sosteniment de la família, sinó com a "ajuda". Així es disposa d'una massa laboral mal pagada i poc exigent de la qual es pot prescindir en els moments de crisi econòmica.

Quan la dona treballa fora de la llar la seva jornada és doble, les feines de la casa i la cura - que no és l'educació - dels infants continuen essent tasques exclusivament "femenines". Un exemple de doble jornada laboral el tenim en la dona pagesa mallorquina: Generalment fa feines de temporada - collita d'ametles, d'olives, de fruites, de patates - amb una jornada de sol a sol i sempre amb un sou més baix que el de l'home, encara que sigui ella qui faci les feines més feixugues (en el cas de les ametles, l'home és el qui bat i la dona qui les aplega de terra). En cas que la família treballi les seves pròpies terres la dona hi participa cavant, sembrant, recollint..., però aquestes tasques són considerades com a una ajuda i per això, un cop acabada la jornada del matí, ha de partir cap a casa per preparar el dinar, i en arribar al capvespre ha de fer el sopar, donar menjar als animals, arreglar els fills..., mentre que l'home un cop acabat el seu treball al camp, se'n va al cafè. La dona és, una vegada més, apartada de tot contacte amb la societat.

Quant als treballs que són majoritàriament per a dones fadrines podem esmentar els de: administrativa, dependència, perruquera i a Mallorca sobre tot, en el sector d'hosteleria. En aquest sector la dona hi participa normalment fregant, servint, netejant..., però mai o en molt poques ocasions ocupa llocs directius, arribant com a màxim a relacions públiques per allò de la "bellesa i simpatia" femenina. La treballadora d'hosteleria - ja major part immigrada - té una jornada laboral de vuit a deu hores diàries durant els mesos que van de maig a octubre; té la vivenda al mateix hotel o a prop i cobra un sou molt inferior del de l'home (que, en tot cas, és cambredor de menjador - no d'habitació - pinxer de cuina, etc.). La infraestructura turística està basada en el treball de les dones però, com ja hem dit abans, tampoc ocupa aquí càrrecs directius.

En les categories professionals i tècniques on el percentatge de dones és més alt és a l'ensenyament i a la sanitat. Però mentre les mestres es dediquen a pre-escolar, EGB i educació especial, els homes ho fan majoritàriament als nivells superiors. De la mateixa manera que en el camp de la Sanitat el 90% d'ATS són dones.

Tot això ve determinat per l'educació

i diferències que ens són imposades des del moment del naixement. Els principis general de la Ley de Educació reconeixen el dret de la dona a una instrucció en igualtat de condicions, però s'inclina a preparar-la per a ocupar llocs de treball "de acuerdo con su psicología y aficiones" i fa esment a "las aptitudes estéticas del sexo femenino". Ja des de petita s'indueix a la nina la idea de que la seva tasca més important serà la de "ama de casa", des d'aquest punt de vista se l'encamina a ocupar llocs de treball relacionats amb la seva "condició femenina", treballs sempre de subordinació.

Per altra part a la formació professional, encara que encasca a tots nivells, són les dones les que tenen més dificultats a l'hora d'accedir-hi. Això dona lloc a que les empreses se'n profitin d'aquesta situació i col·loquin la dona a llocs mal considerats i poc remunerats; el personal és jove, poc qualificat i sempre renovable. El treball no té esdevenidor i és inestable (és la dona la que per "motius familiars" ha de canviar de feina).

La manca d'especialització, l'ocupar llocs de poca responsabilitat - on no hi ha competència -, la preferència per jornades més curtes - la família així hi obliga -, són factors que incideixen en la baixa remuneració del treball femení. Però no és aquesta l'única discriminació de que és objecte la dona, n'hi ha d'altres com són: la institució de categories diferents per a homes i dones, encara que el treball sigui el mateix. Les traves, sempre més difícils de superar quan es tracta de la promoció, etc.

La dona paga els mateixos impostos pel que fa al rendiment personal i cotitza igualment a la Seguretat Social, però es veu discriminada a l'hora de rebre les pensions d'orfenat i viudeta i també pel que respecta a les assignacions de protecció familiar, que sols pot cobrar en cas d'incapacitat del marit, mentre que aquest les rep automàticament, la qual cosa du'a pensar que la dona està incapacitada per al treball.

Com veim, la divisió del treball per raons de sexe és injusta i discriminatòria. La incorporació de la dona al quefer social exigeix la seva incorporació al treball social amb un salari just, en igualtat de condicions. Els mitjans necessaris per a aquesta incorporació no han estat posats i la condició de superexplotació persisteix. El cost del manteniment i reproducció de la força de treball no ha de recaure individualment sobre la família, les tasques poden organitzar-se col·lectivament, amb fons públics i gestions democràtiques. La maternitat és una funció social i així s'ha de reco-

néixer, començant pels Ajuntaments, encarregats de proporcionar la infraestructura necessària (guarderies gratuïtes i obertes les 24 hores, una ordenació urbana que permeti el plantejament col·lectiu d'aquestes funcions...) i continuant per una política de replantejament ideològic en l'actual divisió entre feines "masculines" i "femenines" i de generació de llocs de treball per a la dona ja que aquest és un primer pas indispensable pel que significa d'independència econòmica.

Llocs discriminatòris

Pel que fa a l'aspecte legal, hem de distingir entre dret i deure. Quant als drets la dona és tractada a la llei com un ésser imperfecte i per tant es veu privada de molts drets dels que gaudeix l'home. En canvi, pel que respecta als deures es té a la dona com igual a l'home o, fins i tot, s'és més exigent amb ella. Iguals penes quan delinqueix i a més, tipificació de delictes específicament femenins.

La situació ha anat canviant aquests darrers anys, encara que no ha estat superada del tot, trobant-nos actualment en una situació transitòria de reforma del codi civil i penal que no se sap cap a on tirarà. El punt de referència més recent és la Constitució, que en part ja ens ha mostrat fins on estan disposats a arribar el govern d'UCD i els partits del "consenso". Per una banda parla de que "no haurà discriminació per raó de sexe" mentre oblida coses tan elementals perquè es pugui donar aquesta igualtat com és la creació de tota una infraestructura - guarderies, menjadors, coeducació i control dels mitjans de comunicació per anar canviant les traves ideològiques que relluegen la dona - o d'altres aspectes que permetessin posar en pràctica aquest article tenint en compte que partim d'una situació d'inferioritat. De tota manera, s'ha de dir que alguns d'aquests punts són salvables en lleis posteriors, però ens preocupa que una Constitució que en el camp de l'ensenyança, per exemple, ha cuidat fins al mínim detall de la redacció de l'article per assegurar la pervivència de l'ensenyança privada, ni tan sols anomeni un aspecte tan important per a l'educació i per la igualtat de sexes com és el de la coeducació.

Continuant amb el tema de l'educació podem entrar en un altre apartat que és el de la discriminació cultural. Les frases "si és una dona no importa que estigui" o "les dones van a la Universitat per a cercar noveltats" els hem sentits massa vegades. Són frases que inclouen tota una concepció del

(Continua en pàg. 6)

I ARA LA UNIFORMITZACIÓ D'EUROPA

A Brussel·les i per als fills dels funcionaris, tècnics o no, de les organitzacions del Mercat Comú Europeu, funciona ja l'anomenat batxillerat europeu, el títol del qual obre les portes a qualsevol universitat europea. La qüestió és que quan els alumnes l'han acabat saben expressar-se en, com a mínim, tres llengües europees, tres "grans" llengües naturals. Hi han anat fent els estudis, alternant les per a les distintes assignatures. El pla d'estudis també té fonamentalment en compte la tasca de crear una consciència europea basada en la cultura i la història d'Europa, en el seu coneixement, que hauria evitat tantes guerres. L'assignatura més delicada és la d'Història: no ha de ferir a ningú, de la nacionalitat que sigui, per això és la que canvia més d'idioma.

Ara cal no oblidar que aquest Mercat Comú és el de les multinacionals, dels monopolis, de les oligarquies, uniformitzadors i no l'Europa dels Pobles. Nosaltres ja coneixem com se fa això de crear consciències nacionals a través de la manipulació en l'ensenyament, amagant les realitats que no interessen i imposant una escala de valors fruit de la ideologia dominant ("la cultura occidental"). Per bé que el Batxillerat Europeu és únic per a tots els fills de funcio-

naris europeus, com si no hi hagués classes, imposa la concepció que la classe al poder té d'Europa: suma dels Estats muntats damunt l'opressió de segles de massa minories nacionals que foren les veritables creadores de la civilització europea plena de matissos, i que n'han mantingut la diversitat fonamental, sense culpa ni profit en la creació dels grans imperis colonials sinó més aviat com a colònies interiors, l'exploatació de les quals és a la base de la "grandesa" dels Estats europeus actuals.

El Batxiller europeu no ensenya les llengües que no són les de les oligarquies dominants, ni ensenya la història dels pobles europeus, ni les seves cultures, just les del domini i expansió dels poders econòmics i polítics bastits damunt la ignorància, l'alienació, l'enganx i l'exploatació. Prest s'hi ensenya també la llengua "espanyola" i la història "espanyola" que tots coneixem. Sembla que han començat Europa per la teulada... però ja saben que diuen en afirmar davant les reivindicacions de les minories nacionals que "ara és l'hora de les grans federacions, no de les divisions" (...) i nosaltres també ho entenem, però just a l'enrevés.

I. ALOMAR

la nostra cultura festes populars

Un dels "festes populars" per "festes populars", a Ciutat i a tot l'Ajuntament convi-
da a menjar sobremassa i beure si la recepta
de Sant Sebastià, però a les barriades no hi
hi destina vint-i-cinc o trenta mil pessetes
anuals per fomentar l'entreteniment, la cul-
tura i la convivència (mentre manté una ban-
da municipal de música damunt l'esquena
dels ciutadans, més de quaranta milions de
pessetes cada any, i que no dona més d'una
dotzena de concerts al cap de l'any i
quants a les barriades?).

No ens deixem enganar; les festes popu-
lars just són aquelles en les quals els veïnats
col·laboren a les tasques, participen en l'elab-
oració dels programes, se suprimen les
barres i taquilles o els preus són molt baixos,
i aquelles que sobretot fomenten la con-
vivència entre els veïnats.

Continuar amb aquesta recuperació de
l'espontaneïtat i la imaginació i la necessitat
de conèixer el poble és una part de la con-
questa de la nostra identitat com a poble.

Xesc hiengod

Programa electoral del PSM per al Consell de Mallorca, i per a l'Ajunta-
ment, després d'haver estat gaire anul·lat, va estar molt concorregut.

A SALUT PÚBLICA

La manca de fons per carter, l'augment de la taxa de re-
taillat dels metges, la desestructuració a certes barriades,
la manca d'informació, errades i conèix, fruita per vallar so-
bre brut a les barriades... sobre tot es té una profunda
visió del concepte de salut, entesa aquesta no com una
mera curació de la malaltia, sinó sobre tot com a estil de
vida, com a benestar social, físic i mental. Això dugué a la
coordinadora, a través de taules rodones, articles a la
premsa, entrevistes a la ràdio, etc., a anar divulgant aque-
sta nova concepció de la salut. A partir de llavors,
encara que es veia molt important apropar l'assistèn-
cia primària als veïnats, es començà a parlar de la neces-
sitat de CENTRES BÁSICS DE SALUT a cada barriada,
en alternativa als ineficaces consultoris actuals.

La Coordinadora entén el Centre de Salut com un Cen-
tre sanitari que ha de proporcionar una assistència:

—PRÒXIMA A LA POBLACIÓ, en el sentit que s'hi
hi ha de fer el metge al veí i del veí al metge. Això tant pel
fa a l'aspecte físic, als desplaçaments, com pel que fa
l'aspecte humà i aclarint que és per exercir de forma natu-
ral un control recíproc entre el personal sanitari i els
veïnats.

—PRIMÀRIA, és a dir que sigui el primer i més impor-
tant punt de contacte de l'usuari amb la salut
amb la promoció de la salut.

—INTEGRAL, que comprengui l'assistència curativa,
però també la preventiva i la rehabilitació, i molt especial-
ment l'educació sanitària i promoció de la salut de la po-
blació.

—D'EQUIP, és a dir que els tècnics i tot el personal del
centre de Salut han d'orientar col·lectivament el seu tre-
ball per la salut de la població de la zona sanitària que els
atén.

Una altra tasca que la Coordinadora de Sanitat dugué
a terme durant l'any 1978 i principi del 79 fou l'aglutina-
ment d'una sèrie d'entitats interessades en els proble-

mes sanitaris i en la defensa sobre tot de la salut pública:

GOS (Grup d'Orientació sanitària), ATA (Associació de
tractament de l'alcoholisme), alguns centrals sindicals
(CC.OO., USO, UGT, CSUT) i alguns partits polítics
(PSM, PSOE, PCIB, Partit Carif, MCI-OEC). Això es anomena
COMITÉ DE DEFENSA DE LA SALUT PÚBLICA, en el qual s'integrà també el COMITÉ DE SALUT
d'Inca.

Darrerament, després de quasi dos anys de pagar el llo-
guer per al local del Consultori mèdic de Son Cladera, es
planteja crament la centralització dels serveis mèdics de
la zona, ja que el nou Consultori està ja acondicionat i a
punt d'entrar en funcionament.

Les quatre barriades afectades (Son Cladera, S'Indio-
terria, Verge de Lluc i Viverró-Rafal Nou) mantenen reu-
nions conjuntes per oposar-se fermament a la centralitza-
ció. S'han entrevistat amb els metges de la zona, amb
l'INP, han fet assemblees conjuntes i han arribat sempre a
la mateixa conclusió: cap barriada renuncia a tenir un
consultori mèdic a casa seva i les altres estan disposades a
militar-se per defensar el de cadascun. L'INP, a la d'arra-
rrera entrevista, va contestar que els veïnats de S'Indio-
terria no podrien el seu metge de capçalera degut a l'autopla-
ta que els separa de Son Cladera, però que a la llarga el
perdríem tots dos Verge de Lluc i que quant als pediatres
tots dos aniríem al Consultori de Son Cladera. La resposta,
de totes les barriades afectades fou prou clara: no ho con-
sentim. Volem assistència primària a totes les barriades.
Movilitzarem la gent.

La passa més important que s'ha donat aquesta riss a
la zona abans esmentada és l'establiment de la coordinat-
ció de les diferents barriades de cara a tots els problemes
sanitaris de la zona, passa indispensable per començar a
programar una alternativa sanitària coherent i una promó-
ció de la salut pública integral.

GABRIEL OLIVER

(Biel Majoral)

Un lluitador
per la tasca
de reconstruir
i d'alliberar
el nostre País

Gabriel Oliver Oliver, més conegut com a Biel Majoral, va néixer a
Algaida l'any 1950 fill de pares pagesos. Any més tard, es llicencià en
Filosofia i Lletres (Filologia Catalana) a la Universitat de Barcelona.
A aquesta ciutat comença la seva activitat política i cultural i després
s'integra plenament a les tasques de l'Obra Cultural Balear essent el primer
secretari de poble. Des de llavors ha participat en l'organització de
campanyes d'ensenyament de la nostra llengua i de movilització cul-
tural (el C.C.C.). Al mateix temps, ha realitzat una important tasca de re-

cuperació de la nostra cultura popular, essent en l'actualitat un dels més
profunds coneixedors de la cançó i del ball mallorquí. A més a més,
també s'ha dedicat a divulgar, juntament amb En Biel Caragol i Na Ma-
ria del Mar Bonet, la nostra música popular per tots els pobles de l'illa
i a Ciutat. Un home jove compromès directament en la lluita pel re-
cobrament de la identitat cultural i nacional del nostre poble. Un lluitador
que aporta l'energia de la seva joventut a la tasca de reconstruir i
d'alliberar el nostre País.

—Biel, quines són al teu parer les tasques
que amb més urgència ha d'emprendre el Con-
sell?

—Si pensam que després de celebrades les
eleccions el Consell únicament tindrà les
mateixes competències mínimes que avui té
la Diputació Provincial, crec que serà neces-
sari plantejar-se dos objectius immediats.
D'una banda, aconseguir que el govern central
transferís competències al nostre Consell
que li permetin poder començar a incloure posi-
tívament sobre la nostra realitat. De l'altra,
iniciar l'elaboració de l'Estatut d'Autonomia
que les nostres illes necessiten. L'Estatut ha
de ser de primera categoria i ha de ser conce-
but no com un regal del poder central sinó
com la restitució per part de l'Estat d'una ca-
pacitat d'autogovern que ja havíem exercit en

el passat i que ara reprenem actualitzada.
L'Estatut haurà d'abastar les màximes atribu-
cions que la Constitució Espanyola permet:
només així serà possible disposar de l'instru-
ment necessari per realitzar una tasca de go-
vern eficaç que permeti la resolució dels nos-
tres múltiples problemes i per iniciar un pro-
cess de transformacions polítiques, econòm-
ques i socials al servei de les classes populars.
D'aquesta manera començarà a ésser una real-
tat la Mallorca lliure i sobirana que nosaltres
propugnam.

—El programa del PSM presenta alterna-
tives de govern en els diferents camps de la vida
política, econòmica, social i cultural, ens po-
dries resumir quines són les directrius bàsi-
ques?

—El nostre programa és una resposta, des de
la perspectiva dels interessos dels treballadors
i de les classes populars del nostre poble, als
problemes que actualment té plantejats la nos-
tra illa. En el camp econòmic, necessitem res-
tructuració del sector turístic i impedir l'activitat
especulativa dels tours-operadors; desenvolupar
una política d'inversió pública que permeti
la creació de nous llocs de treball; protegir la
petita i mitjana empresa i els treballadors
autònoms mitjançant una política creditícia
adequada i l'establiment d'unes quotes i cos-
tos de la Seguretat Social apropiats.

En el camp sanitari, és urgent introduir un
nou concepte de la salut (abastant els aspectes
preventius, curatius i assistencials); iniciar la
creació d'una estructura sanitària que vagi des
de les Centres Municipals de Salut fins a l'hospi-
tal regional, passant per una necessària hospi-
tals comarcals, atendre les necessitats assis-
tencials dels desvalguts físics, psíquics i senes-
cials.

En quant al medi ambient, ens comprometem
a defensar amb l'energia necessària el nostre
patrimoni natural, el qual ha de deixar de
ser víctima de l'acció especuladora d'una po-
quia; hem de salvar Sa Dragonera, S'Aibutera, la
platja d'Es Trenc, etc., i hem d'establir una
legislació que asseguri la seva protecció defi-
nitiva. La necessitat d'organitzar i establir les
funcions de l'espai de l'illa és una altra de les
tasques que no es poden retardar.

La dona ha d'aconseguir la igualtat a nivell
legal i, a més a més, s'ha d'emprendre la sub-
stitució de la violenta mentalitat masculista per
una nova mentalitat igualitària i solidària que
no estableixi la divisió de funcions que es fa
entre l'home i la dona des del mateix moment
del seu naixement. D'altres importants sectors
socials també marginats exigeixen respostes
que solventin les causes de la seva marginació.

—La candidatura del PSM inclou a desti-
cats membres de la Unió de Pagesos, com s'ex-
plica aquest fet?

—Els pagesos que figuren a les nostres llistes
hi figuren com a independents, no com a mem-
bres del nostre partit sinó com a defensors dels
interessos dels treballadors del camp. El PSM
creu que la profunda dels pagesos en el Con-
sell és necessària i una garantia perquè la polí-
tica apropiada que es faci sigui prou creient i
favorable als treballadors del camp. El fet
que hi hagi pagesos a la candidatura del PSM,
però, no és una casualitat. Els són nacionals-

tes i nosaltres també, ells no depenen de cap
direcció aliena a la nostra illa i nosaltres tam-
poc. El seu programa i el nostre coincideixen:
planificació de cultius i reorientació de la
randeria; increment dels regadius amb asse-
sorament tècnic i disposant de crèdits a baix
interès; creació d'indústries de transformació
de productes agraris sota el control de les
cooperatives pageses, una concentració parcel-
lana, una equiparació de la seguretat agrària
amb el règim general. La recuperació del camp
mallorquí exigeix un protagonisme pagès, la
participació del seu sindical representatiu en
l'elaboració de la política agrària.

—Tu ets professor de l'Escola Normal de
Majlister i des de fa molta d'any a et dediques
a l'activisme cultural arreu de Mallorca, com
veus la situació actual i quines mesures creus
que s'haurien d'adoptar amb més urgència?

—L'escola continua igual que abans. Encara
hi ha una manca d'equipaments escolars, es-
pecialment en pre-escolar i en educació espe-
cial, i molta de centres no tenen una gestió
democràtica. D'altra banda, la llengua i cul-
tura del nostre País hi continuen proscriu-
tes. És necessari democratitzar l'escola, dotar-la
d'una major qualificació pedagògica, adequar-la
a les realitats lingüístiques i culturals de
l'entorn, crear una oferta escolar pública suf-
cient, sobretot en els nivells de pre-escolar i
EGP i a les barriades de Ciutat. La promulga-
ció d'un Decret-lléi que estableixi l'obligato-
ritat de l'ensenyament de la nostra llengua
a l'escola i la introducció dels camins que
de la nostra realitat històrico-cultural als
plans d'estudi són dues passes necessàries per
a iniciar el recobrament de la nostra identitat
com a poble.

Quant a la cultura, l'hem de concebre com
un mitjà d'alliberament individual, nacional i
de classe. Som un poble despatronat pel
centralisme. La cultura ha de ser el primer in-
strument per a vèncer l'espai alienat i nacional.
Som partidaris d'una cultura nacional i
popular: feta pel poble i a partir dels elements
(llengua, història, folklore, etc.) que ens defi-
neixen com a nació. La cultura del nostre País
també és la cultura dels nous mallorquins, és
qualitat l'han de conèixer i hi han d'aportar la
seua capacitat de creació. La política cultural
ha de desenvolupar-se bàsicament a tres nivells:
normalització lingüística, creació d'una infra-
estructura cultural (cases de cultura a barri i
pobles) i conservació i vitalització del patrimoni
cultural.

—El dia 3 d'abril també se celebren les
eleccions municipals, quins punts defensaràs
els homes i dones del PSM que a més d'una
quintzena de municipis sortiran elegits?

—Els hem hora que la democràcia entrés als
Ajuntaments. Però, pensam que la legislació
municipal encara serà la franquista. Per tant,
serà necessari establir una nova llei de règim
local que permeti una ampla participació dels
ciutadans en la gestió de l'Ajuntament, que
atorgi als municipis una autonomia admini-
strativa i econòmica. Defensem que algun dels
que pateixin els problemes als quals tenim pa-
dar per solucionar-los. Els homes i dones del
PSM van als ajuntaments a servir, a obrir les
portes, a realitzar una gestió transparent i eficaç.
Si volem que la ciutat i els pobles siguin
per als ciutadans, és necessari que algun dels
ciutadans treballadors i no els grups de pressió
local els qui entrin als ajuntaments.

FELIPE V? JA EL CONEIXIEM...

Pel: Gral. Moragues

Sí, sí que el coneixíem, encara que molts no el recordessin i d'altres no hagin pogut aprendre on lloc què és que li hem d'agrair. El duc d'Anjou, alias Felip IV (cap mallorquí, ni cap valencià ni cap català dels que varen defensar la seva terra contra l'ocupació militar borbònica-castellana no el podia ni el va reconèixer el seu rei) a Mallorca en effigie fou posat cap per avall com a les altres terres germanes, poc abans també sotmeses; els retrats oficials que l'ocupació feia col·locar als llocs de presidència els mallorquins on pogueren els penjaren girats cap avall o cara a la paret com a mostra de rebel·lia i malgrat el sentiment d'impotència.

I ara, justament després de la manifestació de bona voluntat manifestada pel darrer Borbó, i reconeguda a Bolívar pel Ministre "para las Regiones", de retornar-nos allò (part, suposam) que ens prengué l'avantpassat seu què vengué a modernitzar-nos amb el centralisme, idè encara volen fer la gròbia de si encara tornarem a aferrar capgirats els segells filipistes, ara que saben que la nostra consciència nacional no és prou forta per provocar la reacció d'indignació que hauria mogut a un país normal (i ja no en parlem aquí mateix fa dos-cents anys). Malgrat constitucions democràtiques tothom ja sap quina casta de monàrquics podem

esser i perquè: quan les monarquies encara eren feudals ja perdérem la dinastia del nostre país; i les següents, ja definitivament desarrelades, ens han anat arrabassant la sobirania i imposant una llengua i una cultura forasteres, i ara simbòlicament ens tornen fer penjar la imatge coronada d'un dels qui, amb la força de les armes, ens ha fet més mal, sabent que la majoria trobarà benent protestar per un segell: Aquesta opinió ja serà una mostra més del camí que encara hem de fer. ¿FELIPE V? NO ENS EL RECORDU.

La marginació de la dona (I)

UN INVENT DE LES FEMINISTES?

(Ve de la pàg. 3)

paper que haurà de jugar la dona: casar-se, cuidar de la casa i tenir fills. A rel d'aquest objectiu —remarcant especialment als llibres de text i a alguns programes— la dona abandona els estudis abans que l'home o, en tot cas, es dirigeix cap a les carreres d'Humanitats, que li serviran normalment per ajudar als fills o per quedar bé davant les amistats del marit (en el cas de les classes benestants). En canvi, els estudis de l'home es consideren com a molt importants, ja que es pensa que serà ell qui mantindrà la família al contrari de la dona el treball de la qual en tot cas es considerarà d'ajuda a la família, d'aquesta manera el paper de la dona en el món de la cultura es considerarà també com a accidental i accessori.

Subcultura en el mitjans de comunicació
Com a conseqüència d'aquesta manca de

possibilitats per obtenir un accés real a la cultura la dona pateix més intensament tota la subcultura que proporcionen els mitjans de comunicació. Aquesta no tan sols està present a les revistes "per a la dona" o a les fotovel·les, sinó que la trobam a tots els mitjans de comunicació com premsa, ràdio i sobre tot, televisió on, a cada instant, veim com es projecten temes i valors "femenins" que s'articulen dins l'estereotipus de la "feminitat": temes i valors del cor, de la quotidianitat, de l'organització domèstica, que es tornen obsessivament present en tots els productes de la indústria cultural. Utilitzant la dona com a transmissora d'una ideologia de la que, paradoxalment, n'és la primera perjudicada.

Però tota aquesta imatge "femenina i dòcil" no és l'única que es fomenta tant a l'educació com en el món de la cultura, en general. Hi ha també la imatge de dona

a l'abast de tots els homes, fet que ara vivim amb especial virulència en aquesta època de "destape" (que, per cert, només ha estat de la dona), utilitzant la dona com a reclam publicitari o com a objecte decoratiu. Tot aquest ambient comporta tot un mode d'actuació i uns codis culturals que fan assumir a la dona el paper de "seductora" —passiva— i a l'home el paper de "conquistador" —actiu—. Un paper que per la seva pròpia naturalesa ha de ser agressiu traduint-se, per tant, en violència verbal o física. En tenim un cas ben recent a Ciutat en l'assassinat de Cornèlia, una més de les que han patit la violència per l'únic motiu de ser dona. La manifestació feminista dels passats dies, que arrellegà bastant de gent i en la que hi havia un gran nombre d'homes, és una mostra del desig generalitzat d'acabar amb aquesta situació. Cal doncs, atacar-la de rel anant a les seves causes: una ideologia que fa de la dona un objecte sexual en profit exclusiu de l'home i, d'altra banda, una ideologia dominant que potencia la por com el millor recurs per mantenir-nos a casa i a les cases.

Església: Reproducció dels mateixos esquemes

Una por que, d'altra banda, ja ve d'enfora potenciada, també, per un dels sectors més forts de la ideologia dominant, com és ara, l'Església catòlica que ha trobat en la subcultura inculcada a la dona un camp ben predisposat a defensar les seves creences o interessos. D'altra banda, hem de constatar que dins l'Església s'han reproduït els mateixos esquemes (i fins i tot d'una forma més pronunciada) d'un tipus de societat autoritària i masculista.

A més, l'Església ha gaudit d'una sèrie de privilegis no obtinguts per cap altra ideologia, com és el control de l'ensenyança —la millor corretja de transmissió ideològica— que l'ha exercit gràcies al fet de mantenir-la en mans privades que, normalment, han estat les d'organismes religiosos. Però, en tot cas, més que entrar a analitzar aquest camp concret voldríem remarcar el paper que l'Església juga diàriament aprofitant-se de la seva influència. Així, n'és una mostra la gran campanya contra el divorci i l'avort d'uita a terme pels papes i per les altres jerarquies eclesiàstiques. El cas extrem podria ésser el que després de l'atemptat —suïcidat el més passat a Itàlia— contra una emissora feminista amb el crit dels terroristes: "així no avortareu més", el Papa al dia següent fes una apologia a la maternitat...

La dona, segons l'Església, ha de seguir exercint les mateixes funcions de mare i esposa fidel o bé, les de monja, és a dir, la de dona que continua realitzant les tasques domèstiques i de servei a l'home (en aquest cas els capellans).

Però, la marginació de la dona la trobam també dins l'àmbit polític com a conseqüència de tots els punts abans esmentats. Així en els partits polítics, organitzacions ciutadanes, culturals, etc. hi ha una inferior participació de la dona que, en tot cas, es veu reduïda als llocs menys importants. És aquest el resultat d'una inferior preparació així com l'assumpció d'uns papers de passivitat que releguen a la dona de la política i, per tant, la seva possible participació en el poder i en els òrgans de Govern.

D'altra banda, la dreta ha aprofitat i aprofita aquesta situació per recollir els vots de les dones aduint motius com: la seguretat dels fills, de l'educació, la religió, etc. Temes amb els que la dona, relegada a

la llar, n'és molt més influenciable. Fent, així, arribar a la dona a un punt tal d'alienació que no tan sols li fa assumir una ideologia que la perjudica sinó que, fins i tot, en fa la seva principal transmissora. "Las mujeres padecemos nuestro propio tipo de institucionalización: la familia. Hasta cierto punto nos parecemos a los locos o a los presos que después de años y años de cárcel o de manicomio, les horroriza la idea de tener que vivir sin la conocida y segura institución, hasta el punto de que ninguno de ellos piensa ya en escapar: la pérdida de identidad es total y la institución en sí misma se convierte en la última y única alternativa" (4).

Les possibles sortides que es donen a aquesta situació dins l'àmbit polític van des de la creació de grups feministes organitzats exclusivament per dones fins a la creació, des del poder, d'organismes com "La condició femenina" passant per vocalies i secretariats de la dona que s'inclouen dins partits polítics.

En aquest treball no analitzarem en profunditat cada una d'aquestes opcions per considerar que no és aquest l'objectiu. Només voldríem parlar de "la condició femenina" per denunciar el seu caire de "secció femenina del moviment" adaptada als nous temps. No pretenint altra cosa que absorbir i atreure la lluita feminista dins l'òrbita d'UCD o de la dreta, en general. Com a mostra de que "la condició femenina" no ens portarà massa lluny podríem citar que d'entre aquells "spots" publicitaris que s'emeten fa uns mesos per TV (alguns amb una contingut molt ambigu) se'n prohibiren tres. És a dir, UCD potencia un organisme de promoció de la dona sempre i quan no es toquin segons quins punts que puguin ferir la sensibilitat dels seus votants: un dels "spots" prohibits es referia a les mares fadrines i als drets dels seus fills. Després de la seva emissió es reberen —diuen— gran quantitat de cartes i telegrams de protesta a TV... Si encara hi ha gent que s'escaandallitza d'un anunci com aquest amb més motius s'hauria d'intensificar la campanya sobre aquest punt. Però, és evident que no serà UCD qui ho farà. Les Jornades de "La condició femenina" també varen ésser una bona mostra del que és aquest organisme. Les dones, evidentment, no poden esperar res de la dreta i no fan sols per motius religiosos —l'eterna excusa— sinó per raons eminentment econòmiques: la família tradicional i el paper de la dona dins ella afavoreix especialment al capitalisme.

La marginació política de la dona ens du, doncs, a una altra consideració molt important: la seva possible manipulació ideològica per la dreta i, d'altra banda, la seva possible utilització amb finalitats electoralistes. Ambdós punts no fan més que perpetuar la situació de la dona que només es pot resoldre amb la consciència col·lectiva de la seva situació, impulsant-se, així, una solidaritat de lluita per la igualtat entre els sexes que evidentment serà impossible dins el marc del sistema capitalista.

Margalida Bujosa
Assumpció Cortés

Notes:

- (1) i (2) "Jornades Catalanes de la dona". Edita Secretariat de les Jornades Barcelona. Maig 1976.
- (3) "La dona a Catalunya", Ma Aurbila Campmany, Ed. 62, Col. a l'abast, Barcelona.
- (4) Revista "El Viejo Topo" n. 28, Article "Mujer y locura" de Genoveva Rojo.

ELECCIONES MUNICIPALES

pero entérese antes

2.^a
EDICION

CORREGIDA
Y
AUMENTADA

¿que ha
pasado
hasta ahora
en los municipios de:

Palma - Calviá - Manacor - Lluçmajor - Inca -
Capdepera - Menorca - Ibiza - San Antonio -
Santa Eulalia del Río - San José - Formentor?

LA CORRUPCION tiene
NOMBRE y APELLIDOS

a la venta
en todos los kioscos y librerías

ELECTORALISME I SINDICALISME

El resultat de les Eleccions Generals no pot ser per als partits majoritaris a nivell de l'Estat espanyol de l'esquerra parlamentària i que es proclamem de classe una sorpresa desagradable. Comparativament l'esquerra en bloc no ha avançat en relació a les eleccions anteriors. Però per als treballadors això ara no pot ser una sorpresa ni una decepció.

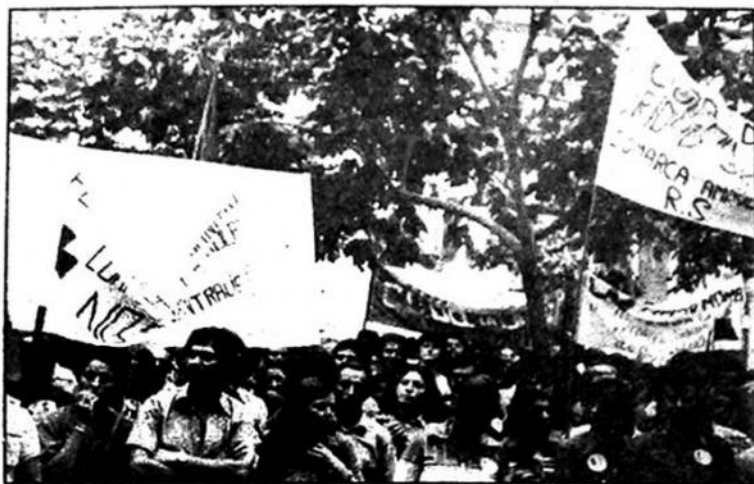
Les eleccions no han estat altra cosa que el reflex estatutari d'un estancament de la classe obrera conduïda pels seus dirigents els seus partits hegemònics.

A partir del 15 de Juny de 1977 la classe treballadora ha estat treta per l'ajuntament majoritari (P.S.O.E. - P.C.I.U.I.) rebent la lluita a un terreny on el qual partíem amb inferioritat, el parlament. El primer tribut pagat pels treballadors al "consens" va a ser el Pacte de la Moncloa, amb els seus punts negatius que si que hem pagat els treballadors: atur i pèrdua del poder adquisitiu. I amb els seus punts positius? Sense desenvolupar. ¿Per què s'han abandonat les mobilitzacions? ¿Per què els sindicats, en un front comú, no han mobilitzat els treballadors exigint aquestes contrapartides que ni així i tot no haurien equilibrat la balança?

Es ben clar que l'estratègia d'alguns partits no pot desenvolupar-se sense el pacte social, sense la pacificació dels treballadors, deixant el carrer per als successors de Fraga i als treballadors el protagonisme d'una introducció de papereta cada quatre anys.

Els mesos pre-electorals no podien ser més desgraciats per als treballadors del que ho han estat de fet.

Primer els "topes" salarials, després els "consens". ¿Per què els qui pretenen ser sindicats

El "consens" entre els partits dretans i l'esquerra parlamentària han tallat les cames a l'investida popular

de classe no han donat una contesta de classe als "topes" salarials? Hi ha hagut manifestació anti-terrorista, també a Mallorca, on l'únic terrorisme és el de les urbanitzacions, de les fàbriques de cement, de les centrals tèrmiques i el d'Estat. No hi ha hagut, emperò, manifestació anti-"topes" salarials. Això sí, hi ha hagut contesta controlada. S'ha renunciat a la lluita de classe per a lluitar sectorialment, en vagues legalitzades i domesticades en les quals els treballadors són conscients dels diners que perden per cada dia que manquen al treball. S'ha duit el treballador a l'àmbit de la llei per tal que comprovés com ho és de dolent el legislador

(U.C.D.) i que compregués que no l'havia de votar. Valorant més la "necessitat" d'imposar al treballador unes conclusions determinades de les seves lluites que les conseqüències que aquest tipus de tàctiques produïen als treballadors.

Quines crítiques poden fer les grans Confederacions Sindicals a sindicats com la Unió de Pagesos o el S.T.E.I., per ventura no han demostrat aquests sindicats una major eficàcia en organització, lluita i unitat gràcies a la seva independència sindical.

Creim en el sindicalisme de classe, però no podem deixar de ser crítics amb aquest sindicalisme que tenim.

A Mallorca encara s'ha de començar de veritat a fer sindicalisme, des d'abans, amb la direcció de la lluita en mans dels treballadors.

Demanam a totes les forces polítiques que amb nosaltres organitzen els treballadors a CC.OO. que es replanteixin com s'ha de construir el sindicat a Mallorca, si posant una superestructura sobre els treballadors i obrint finestretes d'afiliació i assessoria jurídica, o bé començant per la base, organitzant els treballadors dins les empreses, potenciant les Assemblies i els Comitès d'Empresa i fent que la participació dels treballadors es converteixi en el verdader motor de la direcció dels sindicats.

Pep Bernat

ESCOLA D'ASSISTENTS SOCIALS:

Una setmana de divulgació

L'acord amb les decisions preses per l'Assemblea Estatal d'Alumnes de Treball Social els passats dies 10 i 11 de febrer a Madrid, els alumnes i ensenyants de l'Escola de Palma, hem realitzat una setmana d'atur actiu (5-12 de març), amb l'objectiu de difondre de bell nou la problemàtica d'una professió tan marginada i ignorada en aquest país i que se centra en els punts següents:

CLASSIFICACIÓ UNIVERSITARIA DELS NOSTRES ESTUDIS.

—RECONeixEMENT DE LA NOSTRA PROFESSIÓ.

—PROMOCIÓ DE LLOCS DE FEINA.

La nostra professió és reconeguda per l'ONU i pel Consell d'Europa, i està implantada a tots els països d'Europa Occidental i a casi tota Amèrica.

Què és un treballador social? On actua?

En un tècnic, que té un coneixement de sociologia, psicologia, dinàmica de grups i metodologia científica, actua dins grups, comunitàries i institucionals, amb l'objectiu que el grup prengui consciència de la seva realitat social, estimulant la seva acció.

La tasca del Treballador Social, per exemple en la marginació, sanitat, etc., és d'establir contacte individual amb cadascuna de les persones del grup on treballa, actuant i fent pressió, al mateix temps, darrere les causes que són origen dels diversos problemes individuals.

El Treballador Social fa feina als Barris, Hospitals, Escoles, INP, Sindicats, Administració Pública, Administració Local, etc.

Estat actual de la professió

A tot l'Estat hi ha ara devers 9.000 Treballadors Socials, dels quals just uns 4.000 actuen, molts en males condicions laborals i econòmiques; n'hi ha un per cada 28.000 habitants quan a països com França o Suïssa n'hi ha un per cada 2.600, i encara pitjor per l'intrusisme professional que existeix aquí, perquè en no estar reconeguda oficialment la nostra professió, feines que per les seves característiques haurien de correspondre a un Treballador Social són en mans de persones no qualificades.

Les nostres reivindicacions no són just d'aconseguir un Reial Decret de classificació i reconeixement oficial de la professió, acadèmicament i professionalment, que duria ell mateix el Treball Social cap una tasca d'element adaptador i arreglador de desajustaments socials, sinó que a més trobem fonamental el paper que han de jugar les forces d'esquerra, sindicats de base, organitzacions ciutadanes, etc. en la reivindicació i reclamació de la presència del Treballador Social a la nostra societat, així com la seva funció d'agent de canvi que li correspon.

TRES ASPECTES D'UN MATEIX

PROBLEMA:

Opressió lingüística i cultural, opressió política i opressió social i econòmica

(Ve de la pàg. 2)

Igual, de les diferents nacions i regions que pateixen dintre les seves fronteres. Mitjançant l'extracció d'impostos existeix una mena de colonialisme estatal sobre tots els pobles de l'Estat espanyol (4). Poques zones tenen suport (Madrid, Navarra...) i encara d'elles cal suposar que són en tenen, de suport, determinades classes socials. L'Estat espanyol extreu anualment milers de milions de pesetes que no són pas reinvertits en les nacions i regions. Aquests milers de milions van a parar a l'aparell de dominació (forces repressives), de control ideològic (RTVE, premsa, aparell polític burgès), administració central (burocràcies), o obres públiques i indústries que interessen a la burgesia però que no li fa rendable d'assumir-les mitjançant la iniciativa privada (INI) o que són obres d'infraestructura rendibilitzades per les multinacionals, urbanitzadores i grans empreses, ben sovint a costa dels interessos populars (Centrals nuclears, autopistes amb llurs explotacions, preses comercials, complexos industrials contaminants...). Són secundàriament es reinverteixen els diners d'Hisenda i d'altres impostos en serveis públics (Seguretat Social, empenyament, transports, lluita contra l'atur) que, lògicament, són de debitori i no gratuïts.

Per exemple, durant el període 1969-74 la Hisenda estatal va acudir al voltant dels 7.000-7.500 milions de pesetes anuals de mitja en Euzkadi, País Basc i Catalunya (5). En no reinvertir aquest capital en serveis públics en aquestes nacionalitats, el nivell socio-econòmic de l'opressió nacional té una transició automàtica a l'opressió de classe, ja que les capes amb ingressos més elevats poden acudir al mercat privat (ensenyament, medicina privada), mentre que les classes treballadores pateixen directament aquestes desfavorables. "En les classes populars hi ha immigrants que, d'aquesta manera, són castigats per una raça a les quals són aliats. En la mesura en què les forces polítiques s'ajupen i puguin presentar aquests fets és com pot haver-hi un element per a l'her integració al País (nacionalment oprimida)..." (6).

Així tan poc sospites de vellatats nacionals com ara Stalin escribia, en el seu temps:

"La restricció de la llibertat de moviment, la privació de drets electorals, les traves a l'idioma, la reducció de les escoles i d'altres mesures repressives afecten als obrers en grau no pas menor, si no és major, que a la burgesia. Aquesta situació no pot pas deixar de frenar el llur desenvolupament de les forces espirituals del proletariat de les nacions sotmeses" (6).

SECRETARIAT DE FORMACIÓ DEL PSM

- (1) Una bona anàlisi sobre els fenòmens d'alienació lingüístico-cultural són els llibres d'en Rafael-Lluís Ninoyes, "Idioma i prejudici" (Ed. Moll, Palma de Mallorca, 1971) i "Conflicte lingüístico valencí" (Col·lecció 3 4, València, 1969), en els quals s'insisteix en l'estat lingüístico diglòsic (estratificació classista de llengües en conflicte) davant el pretès "bilingüisme feliç" i a les ideologies justificadores (diglòsiques, d'autodid, etc.).
- (2) Joan Fuster, "Consells, proverbis i insolències".
- (3) "Classe obrera y cuestión nacional", ed. Zero-zyx, p. 34.
- (4) Ernest Lluch diu al seu llibre "La via valenciana" (Col·lecció 3 4, València, 1976): "...cal distingir entre tres nivells (de l'opressió nacional):
—opressió nacional (lingüística, cultural, política).
—colonització pública (a través de l'Estat)
—i colonització privada (capitalisme actuant directament)".
- (5) E. Lluch, "La via valenciana".
- (6) J. Stalin, "El marxisme, la qüestió nacional y la lingüística", Akal ed.

Retalla i envia a

MALLORCA SOCIALISTA

C/ Temple, 7

Ciutat

Tel. 22 14 14

MALLORCA SOCIALISTA BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____
 Adreça _____
 Població _____ Tel. _____
 M'interessa una subscripció:
☐ Anual 500 pres.
☐ Anual 1.000 pres.
 Forma de pagament:
☐ Rebut domiciliat a un bur.
☐ Banc _____ Suc. _____
 Compte n.º _____ Titular _____
☐ Enviaré l'import _____ Títol n.º _____
 Gir Postal _____
 Signatura _____

* Inclou números monogràfics

Per la vostra comoditat (i la nostra) domiciliem els pagaments al banc.

Deu anys de fidelitat a la nostra cultura

LLUC

Apartat 619 - Ciutat

